

писане. На децата си, синъ и три дъщери, посвещавахе много време, като имъ разправяше или пъкъ четъше заедно съ тѣхъ. Чичото Херменегилдъ, докато бѣше нежененъ, дълго време живѣеше въ една кѣща съ брата си Йосифъ; туй бѣше по онова време, когато пишеше „Slovánské právo v Čechách a na Moravě“.

При бащата Йосифъ Иречекъ дождаха отъ време на време много приятели и познати. Такива бѣха чехитѣ: Рибичка, съ когото се водѣха дълги, повечето литературни и исторични разговори, директорътъ на държавната печатница д-ръ Антонинъ Ярославъ Бекъ, д-ръ Вилхелмъ Габлеръ, който тогава бѣше възпитателъ въ Виена, библиотекарътъ монахъ П. Храдилъ, съ когото Йосифъ Иречекъ издаде непознатата до това време Блахославова граматика, д-ръ Хабетинекъ, тогава професоръ въ виенския правнически факултетъ, веселиятъ и подвижниятъ пражски професоръ Гиндели, който тъкмо бѣ разширилъ своитѣ архивни издирвания дори до Испания и др. Безбройни служебни и литературни сношения имаше Йосифъ Иречекъ съ баронъ Хелфертъ. Къмъ старитѣ виенски чехи принадлежеше послешниятъ поддиректоръ на държавната архива рицаръ Йос. Фидлеръ, родомъ отъ Тршебонъ, издателъ на грамоти въ свръзка съ маджарската история, на венециански релации и пр., днесъ сениоръ на виенската академия на наукитѣ. Съ черковни постройки се занимаваше архитектътъ Йосифъ Хлавка, за когото тогава никои не мислѣше, че нѣкога ще строи чешката академия на наукитѣ и изкуствата. Понѣкога се вестяваше училищниятъ другаръ на братия Иречекови, езуитина П. Й. Вотка, тогава професоръ въ Калочската колегия въ Унгария.

Братия Иречекови освенъ това много се сношаваха съ виенскитѣ южнославянски кржгове. И за двамата говори въ своитѣ спомени поетътъ Суботичъ. Съ Йосифъ Иречекъ имаше постоянни сношения филологътъ Георги Даничичъ, който принадлежеше къмъ кржга на князъ Михаила и когато посещаваше Виена живѣеше въ кѣщата на Обреновичи. Отъ време на време дождаха отъ Загребъ професоритѣ, историкътъ Месичъ и географътъ Матковичъ, които отначало се учили въ пражския университетъ. Въ Виена тогава живѣеше младиятъ южнославянски правникъ д-ръ В. Богишичъ като чиновникъ въ придворната библиотека; по-късно отиде за училищенъ инспекторъ въ Краина, отъ гдето бѣ повиканъ за професоръ въ одеския университетъ. Словенецътъ Чижманъ (Zhishman по стария правописъ), професоръ въ Терезианума, по-късно въ юридическия факултетъ, единъ отъ възпитателитѣ на престолонаследника Рудолфъ, по-после директоръ на царската временно завещана библиотека († 1894), принадлежеше къмъ по-интимния виенски кржгъ. Бѣше отличенъ познавачъ на византийското черковно право и оби-